

der bære Ansvar for de skandaløse Lønninger, der ere blevne budte Arbejderne. Men der rejser sig et Spørgsmaal, og det Spørgsmaal vil rejse sig med Styrke midt i Arbejderbefolkningen i vort Land, Spørgsmaalet om, hvem der bærer Ansvar for Dato, saafremt disse Ændringer forkastes, og den højtærede Minister erklærer, at han ikke vil bruge Bemyndigelsen, ikke vil i væsentlig Grad forbedre Arbejdernes Lønninger. Det forekommer mig, at i dette Tilfælde vil Ansvar for betydelig Grad komme til at ligge paa dette Tings Flertal, der ikke har villet være med til at vedtage disse Ændringer, der har øjnet formelle Fejl i Ændringsforslagene, har haft Adgang til at rette disse formelle Fejl og har undladt at gøre det.

Sagen er jo i øvrigt den, at dette Spørgsmaal har Betydning for den almindelige Arbejderbefolkning; det vedrører ikke alene den Gruppe, der her er Tale om ved disse Ændringer, men Spørgsmaalet har en langt større Rækkevidde, nemlig den, at saa længe Staten kan lønne Snekastningsarbejderne, saa længe Statsbaneværkstedene kan lønne Haandværkere og Arbejdsmænd med en Brøkdel af den Løn, som de private maa betale, saa længe er der en Fare for Arbejderbefolkningen i al Almindelighed, særlig for Fagorganisationerne, for, at de Lønninger, som disse have opnaaet, og som ere langt højere end dem, som Staten betaler, ville blive forrykkede, og at de private Arbejdsgivere ville ræsonnere som saa: Hvorfor skulle vi give en Løn af 35 eller 40 Øre i Timen til vore Haandværkere, naar Staten kan faa sit Arbejde udført for 29 eller 30 Øre i Timen? I min Stilling som Formand for Arbejdsmændenes Organisation har jeg ofte hos de Herrer Entreprenører hørt det Argument: Vi vilde gerne gaa op med Lønnen, det, I forlange, er just ikke uberettiget, men hvor skulle vi kunne forhøje jeres Løn, der nu er 30 Øre — som den var den Gang — naar Staten faar det samme Arbejde udført for 20 Øre i Timen? Hvor skulle vi saa kunne gaa op med Lønnen? Nej, Godtfolk, blev der sagt, saa længe det er muligt for Staten at skaffe sig Arbejdere til 20 Øre Timen, saa længe maa vi ved det samme Arbejde mindst kunne faa Arbejdere til 30 Øre Timen. Og Resultatet blev den Gang, at Timelønnen ikke blev forhøjet, og at 5—6,000 Mennesker her i København af den Grund mistede 20—30 Øres Merindtægt om Dagen, som de ellers kunde have faaet. I al Almindelighed maa det høje Ting

forstaa, at for alle Fagorganisationerne er det af en overordentlig Betydning, at disse lave Lønninger komme ud af Verden, og at Staten kommer til at betale det samme, som Fagorganisationerne have opnaaet hos de private Arbejdsgivere. En anden Ting, som jeg gerne vilde gøre opmærksom paa, er, at Ændringen under Nr. 4 væsentligt er fremkaldt i den Form, den har, der ved at de nævnte Grupper af Arbejdere, Malere, Sadelmagere, Karetmagere, Smede og Arbejdsmænd, som ere beskæftigede paa Statsbanernes Værksteder, gennem deres Organisation have indgivet Anmodning om at faa de Lønninger, der ere anførte i Ændringsforslaget under Nr. 4. Nu gjaldt det om at naa til at skaffe Indenrigsministeren Bemyndigelse til at betale disse Lønninger, der, saa langt fra at være over, ere meget under, hvad de samme Fags Arbejdere have opnaaet paa adskillige Steder her i Kjøbenhavn og andre Steder. Dette Andragende blev sendt til Maskinafdelingens Chef, Hr. Busse, og man erholdt af ham det Svar, at det var sendt videre til Generaldirektoratet. Nu gjaldt det om at hindre, at man derfra faar et Svar, der eventuelt kunde lyde saaledes, at Generaldirektoratet, Ministeren og Regeringen savnede Midler og ikke havde Penge bevilgede til at imødekomme disse Lønkrav. Hvor kunde Arbejderne være tjente med at indgive Andragende og faa dette Svar, uden gennem deres Repræsentanter i dette Ting at skaffe Adgang til, at deres beskedne Fordringer kunde blive imødekomne? — Jeg vil endvidere gerne rette en Forespørgsel til den højtærede Indenrigsminister. Vi have jo faaet en ny Minister, der i Almindelighed anses for at være mere moderne end de Indenrigsministre, vi tidligere have haft. Ved „moderne“ forstaa jeg en Mand, der bedre har levet sig ind i Tidens Udvikling og Tidens Krav, og som derfor maaske tør formodes at se anderledes paa Statens Forhold til Arbejderne og Arbejdernes Lønninger, end de tidligere Indenrigsministre have gjort. Dette er en Opfordring yderligere til at faa disse Ændringer vedtagne, fordi der nu er større Udsigt end før til at faa dem førte igennem og faa Bemyndigelsen benyttet. Den Forespørgsel, jeg gerne vil rette til den højtærede Indenrigsminister, er denne, om Ministeren erkender at have Bemyndigelse til at forhøje de Arbejders Lønninger, der ere berørte i de tre Ændringsforslag Nr. 2, 4 og 174, og endvidere, om den højtærede Indenrigsminister i bekræftende Fald agter at bruge denne